

— Да седна, бай Петко, ама ей буря ще извий, че искамъ да изпреваря.

— Като си дошелъ до тука колко ти остава до село! Една цигара да изпушишъ — и туй то. Ами седни да се почерпимъ!

Павелъ тръгна къмъ вратата да се увѣри дали не се е разминала бурята. Ала докато да надникне, на улицата се изви вихрушка. И едри капки западаха.

— Тя се разбра, — подзе Мъглата — че ще почакашъ, ами седни да се почерпимъ.

Петко Мъглата се защура по тезгяха да търси шишенца, а Павелъ стоейки правъ, доизбърсваше едъръ потъ.

— То огъ обѣдъ полича. Такава жега — говореше Павелъ, обтягайки куртка, сѣкашъ се тъкми за сгледа.